FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 8 september 2005 *

I de förenade målen T-295/04–T-297/04,

Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA), Jaén (Spanien),

Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos och Antonio Parras Rosa, Jaén,

företrädda av advokaten J. Vázquez Medina,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Balta och F. Florindo Gijón, båda i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: spanska.

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 1 sjunde punkten i rådets förordning (EG) nr 864/2004 av den 29 april 2004 om ändring av förordning (EG) nr 1782/2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system med direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare, och om en anpassning av den med anledning av anslutningen av Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Slovenien och Slovakien till Europeiska unionen (EGT L 161, s. 48),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna J. Azizi och E. Cremona,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

1 Den 22 september 1966 antog rådet förordning nr 136/66/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter (EGT L 172, s. 3025, nedan kallad grundförordningen). Genom grundförordningen inrättas framför allt en gemensam organisation av marknaden för oljor och fetter som bygger

på ett system med interventionspriser, lagringskontrakt samt produktions- och konsumtionsstöd.

2 De mekanismer som inrättades genom grundförordningen har därefter kommit att ändras vid ett flertal tillfällen, bland annat genom rådets förordning (EEG) nr 1915/87 av den 2 juli 1987 (EGT L 183, s. 7; svensk specialutgåva, område 3, volym 23, s. 224), genom rådets förordning (EG) nr 1638/98 av den 20 juli 1998 (EGT L 210, s. 32) och genom rådets förordning (EG) nr 1513/2001 av den 23 juli 2001, genom vilken även förordning nr 1638/98 ändrades med avseende på en förlängning av giltighetstiden för stödsystemet och stödstrategin för olja (EGT L 201, s. 4).

3 Dessa ändringar, som inspirerats av principerna för den reform av den gemensamma jordbrukspolitiken som påbörjades år 1992, var huvudsakligen avsedda att ersätta systemet med pris- och produktionsstöd med ett system för inkomststöd till jordbrukarna. Reformen ledde, med avseende på vissa jordbruksprodukter, till antagandet av rådets förordning (EG) nr 1782/2003 av den 29 september 2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2019/93, (EG) nr 1452/2001, (EG) nr 1453/2001, (EG) nr 1454/2001, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 1251/1999, (EG) nr 1254/1999, (EG) nr 1673/2000, (EEG) nr 2358/71 och (EG) nr 2529/2001 (EUT L 270, s. 1).

4 För att likaså anpassa den gemensamma organisationen av marknaden inom sektorerna för olivolja, råtobak, humle och bomull i enlighet med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken antog rådet den 29 april 2004 förordning (EG) nr 864/2004 om ändring av förordning (EG) nr 1782/2003 och om en anpassning av den med anledning av anslutningen av Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Slovenien och Slovakien till Europeiska unionen (rättad version, EUT L 206, s. 20).

5 Genom förordning nr 864/2004 upphävdes det tidigare systemet för stöd till olivoljeproduktion och i stället infördes ett system med så kallat "samlat gårdsstöd" eller "frikopplat stöd", det vill säga ett stöd som inte är kopplat till den faktiskt producerade mängden olivolja. För vissa produktionskategorier bibehölls dock, på vissa villkor och inom vissa gränser, ett så kallat "kopplat" eller produktionsanknutet stödsystem.

6 Vad gäller olivolja innebar artikel 1 sjunde punkten i förordning nr 864/2004 (nedan kallad den ifrågasatta bestämmelsen) en ändring av artikel 37.1 i förordning nr 1782/2003, genom att det föreskrivs att referensbeloppet för beräkningen av det frikopplade stödet skall vara "genomsnittet under fyra år av de sammanlagda belopp som beviljats en jordbrukare enligt det stödsystem för olivolja som anges i bilaga VI [i förordning nr 1782/2003, i dess ändrade lydelse], beräknat och justerat i enlighet med bilaga VII [i förordning nr 1782/2003, i ändrad lydelse], under regleringsåren 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 och 2002/2003".

7 Dessutom ändrades, genom artikel 1 elfte punkten i förordning nr 864/2004, artikel 44.2 i förordning nr 1782/2003, genom att det med avseende på det frikopplade stödet föreskrivs att stödberättigande hektar är samtliga arealer som före den 1 maj 1998 planterats med olivträd, förutom vad gäller Cypern och Malta, samtliga arealer med nya olivträd som ersätter befintliga olivträd, eller samtliga olivträdsodlingar som ingår i godkända planteringsplaner och som registrerats i ett geografiskt informationssystem.

Förfarande och parternas yrkanden

8 Sökandena väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 juli 2004.

9 Sökanden i mål T-295/04, Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén (ASAJA), är en branschorganisation för jordbrukare som enligt sina stadgar har bildats för att företräda, bevaka och försvara fackintressena för sina medlemmar i provinsen Jaén (Spanien).

10 Sökandena i målen T-296/04 och T-297/04 är olivoljeproducenter som har erhållit produktionsstöd inom denna sektor under regleringsåren 1999/2000, 2000/2001 och 2001/2002.

11 Genom separata handlingar som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 oktober 2004 beträffande mål T-295/04, och den 29 november 2004 beträffande målen T-296/04 och T-297/04, har rådet med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler framställt en invändning om rättegångshinder.

12 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 november 2004 har kommissionen ansökt om att få intervenera i vart och ett av de förevarande målen.

13 Sökandena inkom med sina yttranden över rådets invändning om rättegångshinder den 10 januari 2005.

14 Genom beslut av den 6 juni 2005 efter att ha hört parterna och med tillämpning av artikel 50 i rättegångsreglerna förenades målen T-295/04, T-296/04 och T-297/04 vad gäller det muntliga förfarandet och den slutliga domen på grund av att deras föremål är närliggande eller rent av identiska.

15 Sökandena har i ansökan yrkat att förstainstansrätten skall

— ta upp talan till sakprövning,

— ogiltigförklara den ifrågasatta bestämmelsen, och

— förklara att beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

16 Rådet har i sin invändning om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Sökandena har i sina yttranden över invändningen om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla rådets invändning om rättegångshinder, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig prövning

Parternas argument

18 Rådet har påstått att ansökan inte kan upptas till sakprövning, eftersom sökandena inte är personligen berörda av den ifrågasatta bestämmelsen.

19 Rådet har i detta avseende erinrat om att en fysisk eller juridisk person är behörig att föra talan om ogiltigförklaring av en allmänt tillämplig rättsakt endast om denne berörs av rättsakten i fråga på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer och därigenom försätter denne i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkterna 36 och 37).

20 Sökandena har hävdat att de har talerätt avseende frågan om ogiltigförklaring och att deras ansökan därmed kan tas upp till sakprövning.

21 De har härvid bestridit att den ifrågasatta bestämmelsen utgör en allmänt tillämplig rättsakt och har gjort gällande att det i själva verket är fråga om en rad individuella beslut.

22 De påstår således att det enda syftet med den ifrågasatta bestämmelsen är att fastställa de referensbelopp som används för att beräkna stöd på olivoljemarknaden. Följaktligen fick denna bestämmelse som omedelbar och direkt verkan att varje producent informerades dels om de belopp som denne hade rätt till under

regleringsåren 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 och 2002/2003, dels om det slutliga stödbelopp som denne hade rätt till, vilket beräknades på grundval av genomsnittet under fyra år av det totala beloppet av de betalningar som de beviljats under de nämnda regleringsåren.

23 Sökandena har dessutom påstått att den ifrågasatta bestämmelsen får en "direkt" rättslig verkan endast med avseende på en särskild kategori personer, nämligen jordbrukare som har producerat olivolja under de nämnda regleringsåren.

24 Sökandena anser följaktligen att de är direkt och personligen berörda av den ifrågasatta bestämmelsen (domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, av den 31 maj 2001 i mål C-41/99 P, Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet, REG 2001, s. I-4239, punkt 27, och av den 22 november 2001 i mål C-452/98, Nederlandse Antillen mot rådet, REG 2001, s. I-8973, punkt 60).

25 De har särskilt påpekat att de har vissa egenskaper som är utmärkande för dem, eftersom de har producerat olivolja under regleringsperioden och därmed tillhör den kategori rättssubjekt som avses i den ifrågasatta bestämmelsen.

26 Dessutom säger sig sökandena ha lidit en ekonomisk skada till följd av införandet av regleringsåret 1999/2000 för beräkningen av stöd inom olivoljemarknaden.

Förstainstansrättens bedömning

27 Med tillämpning av artikel 114 i rättegångsreglerna skall förstainstansrätten meddela beslut avseende frågan om rättegångshinder om en part begär det utan att pröva själva sakfrågan. Enligt punkt 3 i samma artikel skall återstoden av förfarandet avseende begäran vara muntligt om inte rätten bestämmer annat. I det förevarande målet anser förstainstansrätten att den har erhållit tillräckliga upplysningar genom granskningen av handlingarna i målet och beslutar att avgörandet avseende begäran skall fattas utan att inleda ett muntligt förfarande.

28 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får "[v]arje fysisk eller juridisk person ... väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom".

29 Enligt fast rättspraxis har artikel 230 fjärde stycket i fördraget, som ger enskilda rätt att väcka talan mot ett beslut, även om det är antaget i form av en förordning, som direkt och personligen berör honom, i synnerhet till syfte att undvika att gemenskapsinstitutionerna, bara genom att välja formen av en förordning, kan hindra en enskild person från att väcka talan mot ett beslut som direkt och personligen berör honom och att på så sätt fastslå att valet av form inte kan ändra en rättsakts beskaffenhet (se domstolens dom av den 17 juni 1980 i de förenade målen 789/79 och 790/79, Calpak och Società Emiliana Lavorazione Frutta mot kommissionen, REG 1980, s. 1949, punkt 7, och förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 50, och av den 23 november 1999 i mål T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 1999, s. II-3357, punkt 34).

30 I det förevarande målet har sökandena ifrågasatt att den bestämmelse som målet avser har formen av en förordning och har gjort gällande att den skall anses utgöra en rad individuella beslut. Följaktligen skall det inledningsvis undersökas vad artikel 1 sjunde punkten i förordning nr 864/2004 har för beskaffenhet.

31 De framgår även av rättspraxis att kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte (domstolens dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 16/62 och 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mot rådet, REG 1962, s. 901, 918, svensk specialutgåva, volym 1, s. 145, av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, och domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28). En rättsakt har därmed allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se domstolens dom av den 21 november 1989 i mål C-244/88, Usines coopératives de déshydration du Vexin m.fl. mot kommissionen, REG 1989, s. 3811, punkt 13, och domen i det ovan i punkt 24 nämnda målet Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet, punkt 24, förstainstansrättens beslut av den 2 april 2004 i mål T-231/02, Gonnelli och AIFO mot kommissionen, REG 2004, s. II-1051, punkt 29, och där angiven rättspraxis).

32 I det förevarande målet anser förstainstansrätten att den ifrågasatta bestämmelsen utgör en rättsakt som har allmän giltighet och att den därmed inte kan anses utgöra en rad individuella beslut.

33 I detta sammanhang skall det påpekas att det i den ifrågasatta bestämmelsen anges kriterier för beräkning av stöd inom olivoljesektorn inom ramen för förordning nr 1782/2003 (se ovan, punkt 6).

34 Det kan konstateras att kriterierna är angivna i allmänna och abstrakta ordalag. Det sätt på vilket referensbeloppen och stödbeloppet beräknas är nämligen fastställt utan att någon hänsyn tagits till den specifika situationen för varje producent av olivolja som berörs av den ifrågasatta bestämmelsen, men med tillämpning av objektiva och allmänna kriterier.

35 Den ifrågasatta bestämmelsen är således tillämplig på objektivt fastställda situationer och de medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets. Det

skall i detta avseende erinras om att bestämmelserna i en rättsakt anses vara tillämpliga på objektivt fastställda situationer om de är tillämpliga på en objektivt definierad rättslig eller faktisk situation, som anges i rättsakten i förhållande till dennas syfte (beslutet i det ovan i punkt 29 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 40).

36 I förevarande fall är sökandena berörda av den ifrågasatta bestämmelsen just på grund av en objektivt definierad faktisk situation, det vill säga att de har producerat olivolja under referensperioden och fått stöd på grundval av en av de stödordningar som inrättats genom den tidigare lagstiftningen. Denna situation definieras i förhållande till själva syftet med den förordning som innehåller den ifrågasatta bestämmelsen, det vill säga inrättandet av en ny stödordning inom olivoljesektorn.

37 Den omständigheten att den ifrågasatta bestämmelsen bland annat kan få den verkan att antalet producenter som är stödberättigade begränsas, genom att stödet villkoras av att oljan skall ha producerats av oliver från odlingar som existerade innan beslutet antogs och trädde i kraft, innebär inte heller att de ifrågasatta bestämmelserna förlorar sin allmänna giltighet, då det är ostridigt att den ifrågasatta bestämmelsen är tillämplig på samtliga näringsidkare som, i faktiskt eller rättsligt avseende, befinner sig i samma objektivt bestämda situation (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 29 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 39). Sökandena har emellertid inte visat att det förhåller sig på något annat sätt vad gäller tillämpningen av den ifrågasatta bestämmelsen.

38 Sökandenas argument, som går ut på att den ifrågasatta bestämmelsen inte kan anses utgöra en rättsakt med allmän giltighet och som är grundat på den omständigheten att denna bestämmelse endast avser en särskild kategori jordbrukare, nämligen de som har producerat olivolja under regleringsperioden och som har beviljats stöd enligt en av de tidigare stödordningarna, skall således inte godtas. Sökandena är nämligen, utan åtskillnad, berörda av den ifrågasatta bestämmelsen på grundval av objektiva och abstrakta omständigheter.

39 Den ifrågasatta bestämmelsen har således beskaffenheten av en förordning och kan därmed inte anses utgöra en rad individuella beslut riktade till sökandena.

40 Sökandenas påstående att den ifrågasatta bestämmelsen ger dem information om det slutliga belopp som det stöd som var och en beviljas kommer att uppgå till föranleder ingen annan bedömning.

41 Domstolen och förstainstansrätten har i själva verket ansett att en rättsakt utgör en rad individuella beslut i fall som är mycket olika detta. En ifrågasatt rättsakt, som har antagits i form av en rättsakt med allmän giltighet, har ansetts utgöra en rad individuella beslut, då den har antagits för att möta individuella krav, med följden att den ifrågasatta rättsakten påverkar den rättsliga ställningen för var och en av dem som har ställt dessa krav (domstolens dom av den 6 november 1990 i mål C-354/87, Weddel mot kommissionen, REG 1990, s. I-3847, punkterna 20–23, och av den 13 maj 1971 i de förenade målen 41/70–44/70, International Fruit Company m.fl. mot kommissionen, REG 1971, s. 411, punkterna 13–22).

42 I de förevarande målen har emellertid den ifrågasatta bestämmelsen inte till syfte och som rättsverkan att fastställa hur enskilda krav från näringsidkare skall behandlas, vilka har framställts till de nationella myndigheterna för att stöd till marknaden för olivolja skall beviljas. Bestämmelsen har nämligen inte antagits för att uppnå ett visst resultat i förhållande till vissa bestämda rättssubjekt, utan för att bemöta konsekvenserna av en objektivt fastställd situation, nämligen tillämpningen av en ny stödordning inom olivoljesektorn för olivoljeproducenter under regleringsperioden som erhållit stöd enligt den tidigare lagstiftningen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 21 januari 1999 i mål C-73/97 P, Frankrike mot Comafrica m.fl., REG 1999, s. I-185, punkterna 34–38; förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000 s. II-341, punkt 55, och av den 12 juli 2001 i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, REG 2001, s. II-1975, punkt 106).

43 Av detta följer att den ifrågasatta bestämmelsen är en rättsakt med allmän giltighet.

44 Det har emellertid vid upprepade tillfällen fastställts att den omständigheten att den ifrågasatta rättsakten är allmänt tillämplig och inte utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG emellertid inte i sig är tillräckligt för att en enskild inte skall anses ha någon möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring av den (se domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, och av den 22 november 2001 i mål C-451/98, Antillean Rice Mills mot rådet, REG 2001, s. I-8949, punkt 49 och förstainstansrättens beslut i det ovan i punkt 31 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 31, och där angiven rättspraxis).

45 Under vissa omständigheter kan nämligen även en allmänt tillämplig rättsakt, som är tillämplig på samtliga ekonomiska aktörer, beröra vissa av dessa aktörer direkt och personligen (dom i det ovan i punkt 24 nämnda målet Extramet Industrie mot rådet, punkt 13, och domen i det ovan i punkt 44 nämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 19, samt förstainstansrättens beslut av den 10 september 2002 i mål T-223/01, Japan Tobacco och JT International mot parlamentet och rådet, REG 2002, s. II-3259, punkt 29, och i det ovan i punkt 31 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 32).

46 För att detta skall vara fallet måste en fysisk eller juridisk person vara direkt och personligen berörd av rättsakten i fråga på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer och därigenom försätter denne i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, domstolens beslut av den 12 december 2003 i mål C-258/02 P, Bactria mot kommissionen, REG 2003, s. I-15105, punkt 34, samt förstainstansrättens beslut i det ovan i punkt 31 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 35).

47 En fysisk eller juridisk person som inte uppfyller detta villkor är inte behörig att väcka talan om ogiltigförklaring (domen i det ovan i punkt 19 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 37, och beslutet i det i punkt 31 ovan nämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 26).

48 Följaktligen skall det undersökas om sökandena i de förevarande målen påverkas av den ifrågasatta bestämmelsen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer.

49 Det skall således först undersökas om den talan som har framställts i mål T-295/04 av ASAJA, en branschorganisation för jordbrukare som skall företräda och försvara sina medlemmars intressen, kan tas upp till sakprövning.

50 I detta sammanhang skall det påpekas att en talan om ogiltigförklaring som förs av en branschorganisation som har bildats för att försvara och företräda sina medlemmar kan tas upp till sakprövning i tre typer av fall, nämligen, för det första när den genom en rättsregel uttryckligen ges ett antal processuella rättigheter, för det andra när organisationen som sådan i sin egenskap av organisation, särskilt på grund av sin ställning som förhandlare, har påverkats av den rättsakt som har ifrågasatts och därmed har försatts i en viss ställning, och, för det tredje när den företräder intressena för företag som själva har rätt att väcka talan (förstainstansrättens beslut i det ovan i punkt 29 nämnda målet Federolio mot kommissionen, punkt 61, av den 8 december 1998 i mål T-38/98, ANB m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4191, punkt 25, i det ovan i punkt 29 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 47, och av den 10 december 2004 i mål T-196/03, EFfCI mot parlamentet och rådet, REG 2004, s. II-4263, punkt 42).

51 I det förevarande målet kan ASAJA inte göra gällande någon av de tre ovan nämnda fallen för att motivera att dess talan om ogiltigförklaring skall tas upp till sakprövning.

52 Förstainstansrätten konstaterar i det avseendet för det första att ASAJA inte gör anspråk på någon processuell rättighet grundad på gemenskapsrättens reglering av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja.

53 Detsamma skall konstateras beträffande det tredje fallet i vilket en talan skulle kunna tas upp till sakprövning, eftersom det följer av en fast rättspraxis att det förhållandet att en grupp rättssubjekts allmänna och kollektiva intressen tillvaratas inte är tillräckligt för att organisationen skall anses personligen berörd när dessa rättssubjekt inte är det var för sig (domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlares och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 45, och förstainstansrättens beslut av den 29 april 1999 i mål T-78/98, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1377, punkterna 36 och 37).

54 Sökandeorganisationen har emellertid inte framfört någon bevisning som gör det möjligt att dra slutsatsen att dess medlemmar berörs av den ifrågasatta bestämmelsen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer.

55 Beträffande det andra fallet leder ingen av de uppgifter som framgår av akten i målet till slutsatsen att ASAJA, på grund av sin ställning som förhandlare, har påverkats av den bestämmelse som talan om ogiltigförklaring avser och därmed försatts i en viss ställning.

56 Det följer av detta att ASAJA inte kan anses personligen berörd i den mening som avses i den rättspraxis som anges ovan i punkt 50.

57 Vad sedan beträffar möjligheten att ta upp talan till sakprövning i målen T-296/04 och T-297/04, som har väckts av olivoljeproducenter, anser förstainstansrätten att inte heller dessa är personligen berörda av den ifrågasatta bestämmelsen.

58 Sökandena i målen T-296/04 och T-297/04 berörs nämligen av den ifrågasatta bestämmelsen endast på grund av sin objektiva egenskap av olivoljeproducenter under regleringsperioden och stödmottagare inom ett stödsystem som föreskrevs enligt en tidigare lagstiftning, och de berörs på samma sätt som alla olivoljeproducenter som avses i den ifrågasatta bestämmelsen. Det föreligger inte någon egenskap som är utmärkande för dem eller en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra näringsidkare som avses i den ifrågasatta bestämmelsen.

59 På samma sätt som rådet har gjort gällande i sina invändningar om rättegångshinder, skall det i detta avseende påpekas att den ifrågasatta bestämmelsen, som innehåller kriterier för beräkning av stöd till olivoljesektorn, är tillämplig på alla berörda producenter och är inte kopplad till den faktiska mängd olivolja dessa har producerat eller till någon annan produktion under regleringsperioden.

60 Det skall dessutom, mot bakgrund av rättspraxis, påpekas att den omständigheten att en allmänt tillämplig rättsakt kan få olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på inte medför att dessa rättssubjekt särskiljs i förhållande till alla andra berörda personer, när rättsakten är tillämplig i en objektivt

bestämd situation (se den ovan i punkt 42 nämnda domen ACAV m.fl. mot rådet, punkt 66, och där angiven rättspraxis). Även om den ifrågasatta bestämmelsen i förevarande fall kan få olika verkningar beroende på vilken olivoljeproducent som berörs, är inte denna omständighet tillräcklig för att visa att sökandena har någon egenskap som är utmärkande för dem eller att de befinner sig i en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra producenter.

61 Även om man antar att sökandena som en följd av tillämpningen av den ifrågasatta bestämmelsen inte längre kan erhålla det ifrågavarande stödet inom olivoljesektorn, kan de inte anses vara personligen berörda av nämnda bestämmelse. För att sökandena skall anses vara personligen berörda av rättsakten i fråga är det nämligen inte tillräckligt att de i ekonomiskt hänseende påverkas av den i större omfattning än övriga aktörer inom samma sektor (förstainstansrättens beslut av den 15 september 1999 i mål T-11/99, Van Parys m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-2653, punkterna 50 och 51, och det ovan i punkt 31 nämnda beslutet i målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 45).

62 Även om det skulle visa sig att sökandena inte längre skulle kunna erhålla något stöd skulle vidare likafullt övriga olivoljeproducenter som avses i den ifrågasatta bestämmelsen drabbas av liknande konsekvenser (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 april 2003 i mål C-142/00 P, kommissionen mot Nederlandse Antillen, REG 2003, s. I-3483, punkt 77).

63 Det följer av vad som anförts ovan att sökandena i målen T-296/04 och T-297/04 inte är personligen berörda av den ifrågasatta bestämmelsen.

64 Sökandenas påstående i de tre förevarande målen, vilket avser den skada som är en följd av de kriterier som anges i den ifrågasatta bestämmelsen för beräkningen av stöd inom olivoljesektorn, föranleder ingen annan bedömning.

65 Det skall konstateras att detta påstående hänför sig till prövningen i sak och inte till frågan om upptagande av talan till sakprövning.

66 Även om man skulle anta att det argumentet är välgrundat så anser förstainstansrätten därutöver att sökandena drabbas av en eventuell skada på samma sätt som alla olivoljeproducenter som avses i den ifrågasatta bestämmelsen. Sökandena har nämligen inte visat på omständigheter som gör det möjligt att dra slutsatsen att den påstådda skadan är sådan att den särskiljer dem från alla andra personer som avses i den ifrågasatta bestämmelsen (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 31 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkterna 43–45).

67 Av det ovan anförda följer att det, eftersom sökandena inte uppfyller det ena av de villkor för upptagande till sakprövning som anges i artikel 230 fjärde stycket EG, saknas anledning att undersöka om de är direkt berörda av den ifrågasatta bestämmelsen.

68 Talan som väckts i målen T-295/04, T-296/04 och T-297/04 skall följaktligen avvisas, utan att det finns anledning att pröva den ansökan om intervention som har ingetts av kommissionen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 juli 2001 i mål C-341/00 P, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. I-5263, punkterna 35–37).

Rättegångskostnader

69 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, skall rådets yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) Talan avvisas, eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak.

2) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta rådets rättegångskostnad.

3) Det saknas anledning att pröva kommissionens ansökan om intervention.

Luxemburg den 8 september 2005.

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande